

Det er jo en personlig Skat, som enhver yder „efter Egnens Skik og Brug“, som det hedder i Loven. Men naar man altsaa har skullet udrede Summen, har Amsraadet haft Betæneligheder. Thi dette at gaa lige hen og udbetale af Kommunekassen, medfører de største Uretfærdigheder. Der kan f. Eks. være en eller anden, som er en fattig Mand med en lille Familie, men dog sidder med en Gaard, der har stort Hartkorn, der mangan Gang kommer til at betale for andre, der sidde i meget bedre Kaar og med en stor Familie. At dette er højt uretfærdigt, har man let faaet Øje for. Saa har man da henvendt sig til Ministeriet og spurgt: Kunne vi ikke faa det lignet paa en anden Maade, saa at det f. Eks. lignes lige med Formue og Lejlighed, hvorved man dog nogenlunde vilde ramme Evnen? Men der kommer en Vanskelighed, og det er det, at vor kommunale Lov siger: Vi skulle kun have een Ligning til de kommunale Forhold. Ja, nu vide vi vel, hvordan Sogneraadene have baaret sig ad med Hensyn til Udgifterne til Tørv og Brændsel til Kirkerne. Der have de lagt en Ekstraligning tilsvarende til Formue og Lejlighed, men jeg tror dog ikke, det vilde være rigtigt at gøre noget lignende her. Disse Spørgsmaal her, Kirkernes Opvarmning og Ofret, ere jo egentlig heller ikke kommunale Sager. Hvorfor saa ikke, naar vi nu faa Menighedsraad, lade dette Raad i Fremtiden paaligne, hvad der gaar til Kirkens Opvarmning og til Ofret, hvor Menigheden ønsker dette afløst. Det er en Side, som jeg synes maatte kunne tages op. Jeg har erfaret, at der mellem Indenrigsministeriet og Kultusministeriet i et Par Aar har været ført en hel Del Forhandlinger om, hvorledes dette Spørgsmaal bedst kunde ordnes. Jeg synes virkelig, at denne Løsning ligger meget nær. De Folk, vi sætte derind, ville vel i Almindelighed, ja næsten altid blive et maaske endogsaa mere fyldigt Udtryk for Folket end vore kommunale Raad. Hvorfor skulde de saa ikke kunne gøre dette? Derved slippe vi i det mindste for den store Uretfærdighed, der begaas, hvor man tager disse Ofrets Afløsningssummer direkte ud af de kommunale Kasser.

Jeg kan ogsaa være med til at give dette Raad Ret til at afgive Betænkning og Raad om de mange forskellige Ting, der staa i § 16, om der skal holdes Konfirmation i en eller to Kirker, og mange andre, forskellige Ting, altsaa angaaende de ydre Ting ved Kirkerne, og ligeledes med Hensyn til, hvorledes Kirkegaardenes Forhold skulle ordnes, og med Hensyn til Præstegaardsavlingen og Præstegaardenes Forhold i det hele. Det er alt sammen Ting, som jeg mener, at et saadant Raad kunde være kompetent til. Derimod er jeg ikke helt inde paa, at man burde give det samme Raad den Kompetence, der omtales i sidste Stykke af § 16. Der siges nemlig: „Endelig kan Menighedsraadets Betænkning indhentes i Sager, der angaa Menighedslivet og Kirkens Vel enten inden for det enkelte Stift eller i Almindelighed“. Jeg mener, at det er i det hele et for aandeligt Punkt til, at det kan lægges over i Raadets Hænder. Dersom ikke-kirkelige Medlemmer skulde lade sig opføre paa Listen og lade sig vælge ind i Menighedsraadet og muligvis komme til at sidde som Flertal ved Siden af en troende Præst, vilde det dog være ret mærkeligt, om de skulde til at afgive Betænkning om Kirkens Ve og Vel. Men endnu mærkeligere bliver det dog rigtignok, naar man kommer til § 17. Her siges det, at „Menighedsraadet bør understøtte Præstens Gerning i Almindelighed i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt, kristeligt Liv i Menigheden . . .“. Ja, jeg antager jo rigtignok, at de Folk, som ikke selv have med Kristendom at gøre, ville vige tilbage og ikke være med til noget saadant, saa det kunde jo være, at man kunde lade Bestemmelsen staa; men jeg tror dog, at det vil være bedst at tage dette og flere andre Punkter ud af Loven. Hvis Præsten staar lige over for et Menighedsraad, som han kan tale med om den Slags Ting, griber han vistnok Lejligheden til at gøre det. Men staar der noget om, at det skal være saadant, kunde altsaa vedkommende begynde at sige til Præsten, som altsaa har et helt modsat Syn end de: Nu skulle vi til at tale om, hvordan vi bedst kunne „vække, styrke og lede et sundt, kristeligt Liv i Menigheden“. For mig